

forhen omhandlede, maa sælges til udenbyes Mand, til at bebygges og beboes, under ovennævnte Betingelser. Og skal, ved Salg af saadan Jord, saavel den aarlige Afgift, som Recognitionen ved Forandring af Eier, ikkun sættes til det Halve, imod hvad der, paa Grund af forestaaende, bør svares til Kæmnerkassen af de Jorder, der nu hæfte til Grunden.

§ 8. Med lige Frihed, samt mod saadan Afgift, og Recognition, som i 7 § er bestemt, kan og de til Kiøbstedgrunde henlagte Jorder, hvoraf der allerede svares særskilt aarlig Afgift til Kirker, Skoler og andre offentlige Stiftelse, separat fra Grundene afhændes; dog at hvad som nu deraf svares til slige offentlige Indretninger, fremdeles vedbliver uforandret.

§ 9. Hvergang en Familie boesætter sig paa nogen, i Følge af den Anordning afhændet, Kiøbstedsjord, bør saadant strax af Øvrigheden indberettes til General-Toldkammeret, paa det at hvad der fra Toldvæsenets Side i den Anledning maatte findes nødvendigt, kan vorde iagttaget.

**[Foundation af 5. januar 1813 for Rigsbanken,
§ 1-2 og 11]**

Udgår som forældet.

Uddrag inkl. senere ændringer jf. Danmarks
Love 1665-1937

§ 1. Kongen lover og forsikkrer for Sig og Sine Efterfølgere i Regieringen, at der aldrig og under ingen Omstændigheder fra Statens Side skal sættes i Omløb noget ikke rentebærende, paa Ihændehaven lydende, Repræsentativ, og at i Særdeleshed aldrig skal tillægges nogen Obligation eller andet Papiir den Rettighed, at maatte gaae som tvunget Betalingsmiddel, hverken imellem Mand og Mand eller ved de Kgl. Kasser. Ligeledes lover Han, ingensinde at ville privilegere nogen anden Bank eller noget offentligt Institut, under hvad Navn det maatte være, til at udgive Papiir med deslige Rettigheder; men Rigsbanken skal stedse, saalænge den har Sedler i Omløb, være det eneste dertil berettigede Institut, under de Betingelser, og ved at efterleve de Forskrifter, som denne Foundation indeholder.

§ 2. Rigsbankens oprindelige Fond er en Fordring af Sex Procent, i rede Sølv, af alle faste, urørlige Eiendommens Værdie i Kongens Riger og Hertugdømmer. Saalænge denne Fordring

ikke er betalt, har Banken for samme første Prioritets panteret frem for al nu eller herefter derpaa hæftende Giæld, enddog frem for Kgl. Skatter og Afgifter. Denne Hæftelse kan ikke opsiges fra Bankens Side, men til alle Tider afbetales i det Hele eller tildeels af Debitor paa den Maade, som i denne Foundation nærmere bestemmes, og imidlertid forrentes den, fra 1. Jan. 1813 af og saalænge den er indestaaende hos Debitor, med Sex og en halv Procent i Rigsbankdaler Sølvværdie aarligen, der erlægges i tvende Terminer, hver Gang med Tre og en kvart Procent.

§ 11. Hæftelserne til Banken skal tinglyses, og skal til den Ende paa de Steder i Hertugdømmerne, hvor der endnu ikke haves Pantebøger, sammes Indførelse muligst paaskyndes. Desuden skal Banken være berettiget til, i ethvert Tilfælde, hvor den maatte finde det ønskeligt eller tilraadeligt, at fordre Udstedelse af en formuelig Pante-Obligation; ligesom ogsaa paa den anden Side hver Eiendomsbesidder skal være beføiet til at forlange, at Banken for dens paa hans Eiendom hvilende Hæftelse skal modtage formelig Pante-Obligation, med særdeles Hensyn til, at, naar Eiendomsbesidderen indfrier Hæftelsen, bør Banken ikke blot qvittere, men, naar han fordrer det, formeligen cedere Obligationen, saaledes at han selv, eller hvem han lovligen transporterer den til, bliver i Besiddelse af den, med samme reelle Rettigheder, hvormed Banken, førend Indfrielsen, eiede den.

**[Placat af 1. juni 1813 om Præmien for dem,
der redde skindøde druknede Mennesker]**

Udgår som forældet.

Placat for begge Riger.

Det har behaget Hans Majestæt Kongen, under 21 de f.M., allernaadigst at resolve saaledes. Vi ville allernaadigst have Præmien for dem, der redde skindøde druknede Mennesker, for Fremtiden bestemt til 16 Rbdaler S.V., naar de ikke foretrække at erholde den for slig Daad bestemte Medaille, hvorimod dem, der allerede have gjort sig fortjente til Præmie, maa overlades Valget imellem 5 danske Ducater og ovennævnte Medaille. Hvilken allerhøieste Resolution herved bekendtgøres, til alle Vedkommendes Efterretning.

Det kongl. danske Cancellie, den 1ste juli 1813.